

Arrest

nr. 141 412 van 20 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 10 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 november 2010 en 23 december 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene beweert dat hij in de onmogelijkheid verkeert om een identiteitsdocument voor te leggen omdat er enkel identiteitsdocumenten worden afgeleverd aan personen die daadwerkelijk in Macedonië verblijven. Daar betrokkene reeds meerdere jaren in België verblijft, zou de Macedonische ambassade hem geen identiteitsdocument afleveren. Betrokkene legt geen bewijs voor dat deze bewering kan staven. Het is nochtans aan betrokkene om een begin van bewijs voor deze bewering aan te leveren.

Betrokkene legt een attest van de Macedonische ambassade d.d. 02.11.2010 voor. Dit attest stelt dat meneer B.I. (...) niet als onderdaan van de Republiek Macedonië wordt erkend en dat hij niet ingeschreven is in de registers van de burgerlijke stand te Macedonië. Indien betrokkene echter blijft volhouden dat zijn land van oorsprong Macedonië is, dient hij de status van staatloze aan te vragen. Zo niet dient hij zich te richten tot de voor hem bevoegde ambassade teneinde een door onze diensten aanvaard identiteitsdocument te verwerven.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn geboorteakte, zonder vertaling, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08). Ook de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een identiteitskaart moet uitmaken.

Bijgevolg wordt er niet voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van deze aanvraag.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij *in fine* van haar verzoekschrift vraagt om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er op dat de procedures voor de Raad op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift kosteloos waren.

3. Voorwerp van het beroep

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang in zoverre het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bij huidig verzoekschrift een annulatieberoep en een schorsingsberoep wenst aan te tekenen tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 8 februari 2011 waarbij het verzoek in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Ook wordt in de bijlagen geen bevel om het grondgebied te verlaten toegevoegd als bestreden beslissing.

Het voorwerp van het beroep is beperkt tot de beslissing van 8 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In wat kan beschouwd worden als een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de

Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij betoogt dat een vreemdelinge verplichten tot een terugkeer naar haar land van herkomst een inmenging in haar privé- en gezinsleven uitmaakt die overeenkomstig artikel 8 van het EVRM slechts toegelaten is als ze bij wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van rechten en vrijheden van anderen. De verzoekende partij wijst er op dat dit noodzakelijkheids criterium inhoudt dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken. Volgens de verzoekende partij is het dus belangrijk dat de overheid aantoonbaar dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt geen enkel contact te hebben met haar land van herkomst, dat een terugkeer een serieuze stap terug zou zijn, dat zij daar immers niet kan terugvallen op haar ouders of familieleden, dat al haar dichte familieleden zich in België bevinden. Zij wijst er op dat artikel 8 van het EVRM de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven beschermt en dat haar vriendin intussen in België woont en dat zij vader werd van een zoon op 19 mei 2009. De verzoekende partij wijst er op dat haar moeder en haar zus reeds de Belgische nationaliteit verworven en dat haar vader en broer reeds een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister hebben bekomen. Zij wijst er op dat er *in casu* geen sprake is van haar gezinsleden in de bestreden beslissing, dat indien zij verplicht zou worden terug te keren naar Macedonië dit tot gevolg zal hebben dat zij gescheiden wordt van haar levenspartner, haar kind en de andere familieleden. De verzoekende partij herhaalt de voorwaarden voor een inmenging in het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven en stelt dat deze voorwaarden niet vervuld zijn indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang brengt.

4.1.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

4.1.2. Daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nooit toegelaten noch gemachtigd is geweest tot een verblijf van meer dan drie maanden.

In zoverre zij zich tevens zou beroepen op een privéleven dat los staat van dit ingeroepen gezinsleven kan de Raad enkel vaststellen dat zij in gebreke blijft te duiden welk concreet privéleven dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM zij zou hebben opgebouwd in België.

4.1.3. De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Aangezien het *in casu* aldus een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezins- en privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat er voor haar, die blijkens het administratief dossier nooit werden toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om een gezins- en privéleven te hebben in het herkomstland. De verzoekende partij toont niet aan dat het voor haar onmogelijk is om haar gezinsleven met haar partner en kind of met haar overige familieleden verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Het feit dat zij geen enkel contact meer heeft met haar land van herkomst, dat een terugkeer een serieuze stap terug zou zijn en dat zij daar op niemand kan terugvallen daar al haar dichte familieleden in België wonen, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. Ook het gegeven dat de moeder en de zus van de verzoekende partij de Belgische nationaliteit hebben en dat haar vader en broer over een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister beschikken, vormt op zich ook geen onoverkomelijke hinderpaal. Immers toont de verzoekende partij niet aan dat het voor hen onmogelijk zou zijn om tot een verblijf in Macedonië te worden toegelaten of dat zij door een terugkeer gehinderd zou zijn een gezinsleven met hen te onderhouden. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij in het verleden uit vrije wil is teruggekeerd naar Macedonië.

In deze omstandigheden kan geen inmenging in het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vastgesteld worden en blijkt ook niet dat er op verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoekende partij op het grondgebied te gedogen.

Verder wijst de Raad er op dat het indienen van een aanvraag in het land van herkomst van de verzoekende partij geen definitieve breuk betekent, doch slechts een tijdelijke scheiding inhoudt. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

4.1.4. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre de verzoekende partij van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een belangenafweging met betrekking tot de belangen conform artikel 8 van het EVRM is overgegaan, kan zij niet gevolgd worden. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 van het EVRM omvat geen dergelijke motiveringsplicht.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In wat kan beschouwd worden als een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

4.2.1. Na een theoretische uiteenzetting over de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde vervat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, stelt de verzoekende partij dat zij in de onmogelijkheid is om een identiteitsdocument voor te leggen, daar in Macedonië enkel identiteitsdocumenten worden afgeleverd aan personen die daadwerkelijk in Macedonië verblijven, dat gezien zij sinds jaar en dag in België verblijft, de Macedonische overheid weigert een identiteitsdocument af te leveren, dat zij diverse pogingen ondernam bij de Macedonische ambassade, doch door hen geen enkel document kon worden afgeleverd. Zij wijst er op dat de ambassade van de republiek Macedonië aangeeft dat zij geen onderdaan is van Macedonië, dat zij dreigt het slachtoffer te worden van een Kafkaiaans mallemolent, dat zij geboren is in Skopje maar nu geen onderdaan meer zou zijn van Macedonië. De verzoekende partij wijst er op dat haar moeder en haar zus de Belgische nationaliteit verworven hebben en dat haar vader en broer reeds een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister bekomen hebben, dat zij dan ook terecht opwierp dat zij in de onmogelijkheid was om het vereiste identiteitsdocument voor te leggen, dat zij ter vervanging een afschrift van haar geboorteakte voorlegde.

4.2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

In de Memorie van Toelichting wordt aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet gesteld: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, weerspiegelt het gestelde in de Memorie van Toelichting en verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn.”*

Er dient tenslotte te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoot” (*Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 12)

De Raad wijst er daarenboven op dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

4.2.3. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard omdat niet voldaan is aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. De verzoekende partij legt noch een identiteitskaart, noch een internationaal erkend paspoort, noch een gelijkgestelde reistitel voor. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4.2.4. De voorwaarde om te beschikken over een identiteitsdocument is niet van toepassing op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België op geldige wijze aantoonde.

Uit haar aanvragen van 30 november 2010 en 23 december 2010, die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat de verzoekende partij de volgende redenen opgaf inzake het niet kunnen voorleggen van een identiteitsbewijs:

“Verzoeker is in de onmogelijkheid om een identiteitsdocument voor te leggen. In Macedonië worden enkel identiteitsdocumenten afgeleverd aan personen die daadwerkelijk in Macedonië verblijven. Gezien verzoeker sinds jaar en dag in België verblijft, weigert de Macedonische overheid een identiteitsdocument af te leveren. Verzoeker ondernam diverse pogingen bij de Macedonische ambassade, doch door hen kon geen enkel document worden afgeleverd.

Bij een nieuw onderzoek aan de ambassade verkreeg verzoeker een attest van de ambassade van Macedonië, waarin gesteld werd dat hij niet ingeschreven was in de registers van de burgerlijke stand te Macedonië. Meer nog, verzoeker wordt niet aanzien als een onderdaan van Macedonië.

Verzoeker legt in deze een kopie van zijn geboorteakte voor”.

De verwerende partij motiveerde in de bestreden beslissing desbetreffende wat volgt:

“Betrokkene beweert dat hij in de onmogelijkheid verkeert om een identiteitsdocument voor te leggen omdat er enkel identiteitsdocumenten worden afgeleverd aan personen die daadwerkelijk in Macedonië verblijven. Daar betrokkene reeds meerdere jaren in België verblijft, zou de Macedonische ambassade hem geen identiteitsdocument afleveren. Betrokkene legt geen bewijs voor dat deze bewering kan staven. Het is nochtans aan betrokkene om een begin van bewijs voor deze bewering aan te leveren.

Betrokkene legt een attest van de Macedonische ambassade d.d. 02.11.2010 voor. Dit attest stelt dat meneer B.I. (...) niet als onderdaan van de Republiek Macedonië wordt erkend en dat hij niet ingeschreven is in de registers van de burgerlijke stand te Macedonië. Indien betrokkene echter blijft volhouden dat zijn land van oorsprong Macedonië is, dient hij de status van staatloze aan te vragen. Zo niet dient hij zich te richten tot de voor hem bevoegde ambassade teneinde een door onze diensten aanvaard identiteitsdocument te verwerven.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er zich in haar verzoekschrift toe beperkt de door haar aangegeven redenen inzake het niet kunnen voorleggen van een identiteitsbewijs, te herhalen. Door het eenvoudig herhalen van de elementen van haar aanvraag, weerlegt de verzoekende partij de opgegeven motivering van de bestreden beslissing niet, noch toont zij aan dat de motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

Zij stelt enkel dat zij dreigt het slachtoffer te worden van een Kafkaïaans mallemeulen, dat zij geboren is in Skopje maar nu geen onderdaan meer zou zijn van Macedonië. De Raad wijst er op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij erkent dat het attest van de Macedonische ambassade stelt dat de verzoekende partij niet als onderdaan van de Republiek Macedonië wordt erkend, maar er op wijst dat indien de verzoekende partij volhoudt dat haar land van oorsprong Macedonië is, zij de status van staatloze dient aan te vragen, zo niet dat zij zich dient te richten tot de voor haar bevoegde ambassade teneinde een identiteitsdocument te verwerven. Opnieuw laat de verzoekende partij na aan te geven waarom deze motieven niet correct of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Waar de verzoekende partij wijst op het feit dat haar moeder en haar zus de Belgische nationaliteit verworven hebben en dat haar vader en broer reeds een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister bekomen hebben, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij deze elementen niet heeft aangehaald als redenen inzake het niet kunnen voorleggen van een identiteitsbewijs, zodat de

verwerende partij de desbetreffende elementen niet kon betrekken in haar beslissing. Dienaangaande wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Aangezien deze elementen niet werden opgeworpen als redenen inzake het niet kunnen voorleggen van een identiteitsbewijs, kan het de verwerende partij ook niet ten kwade worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden.

4.2.5. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER